

Sygn. akt III CSK 302/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. z siedzibą w S.

przeciwko T. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adw. P. K. od Skarbu Państwa-Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądającego od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 100 000 zł z ograniczeniem egzekucji do nieruchomości bliżej opisanej w sentencji wyroku.

Sądy ustaliły między innymi, że pozwana jest dłużniczką Banku [...] S.A. z tytułu zaciągniętego kredytu, zabezpieczonego hipoteką na przedmiotowej nieruchomości, zaś strona powodowa nabyła od Banku powyższą wierzytelność i uzyskała wpis na swoją rzecz hipoteki w kwocie 100 000 zł. Stwierdzając, że pozwana jest dłużnikiem rzeczowym strony powodowej w zakresie określonym wpisem hipoteki na rzecz powódki, uwzględniły powództwo na podstawie art. 65, art. 71, art. 3 ust. 1 i art. 77 u.k.w.h. oraz art. 319 k.p.c. Nie podzieliły zarzutu przedawnienia roszczenia głównego, powołując się na treść art. 77 u.k.w.h. i stwierdzając, że przedmiotem żądania była jedynie kwota zabezpieczona hipotecznie, bez odsetek.

W skardze kasacyjnej pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na potrzebę wykładni art. 77 u.k.w.h. w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie z dniem 20 lutego 2011 r. - „pod kątem odpowiedzi na pytanie czy wierzytelność wierzyciela hipotecznego, który nie jest wierzycielem osobistym dłużnika, powinna być w drodze sądowej ograniczona do kwoty niższej niż kwota zabezpieczenia hipotecznego, jeśli należność główna jest niższa niż kwota wpisanej do księgi wieczystej hipoteki, w szczególności, gdy wierzyciel (jak się wydaje powinno być: „dłużnik”) hipoteczny podniesie zarzut przedawnienia należności ubocznych związanych z zabezpieczoną wierzytelnością?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powołanie się na przesłankę przedsądu określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych powstałych na jej tle, wykazania, że mają one poważny i uniwersalny charakter, a mimo to przepis nie doczekał się wykładni Sądu Najwyższego, koniecznej nie tylko do prawidłowego

rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury. Uzasadnieniem potrzeby wykładni może być również powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie sądów wynikające z dokonania różnej wykładni określonego przepisu, ze wskazaniem rozbieżnych orzeczeń sądowych (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiana potrzeba wykładni art. 77 u.k.w.h. Nie przedstawiła żadnych poważnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych powstałych na tle wykładni tego przepisu ani rozbieżnych orzeczeń sądowych wynikających z dokonania różnej jego wykładni. Formułując pytanie pominęła stan faktyczny sprawy jak również treść art. 3 ust. 1 i art. 10 u.k.w.h. oraz fakt, że pozwana nie kwestionowała w sposób prawem przewidziany ani dokonania wpisu hipoteki w kwocie 100 000 zł na rzecz strony powodowej ani zgodności tego wpisu z rzeczywistym stanem prawnym w zakresie należności głównej i odsetek, w szczególności odsetek przedawnionych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie do opisu praktyki stosowanej przez nabywców wierzytelności zabezpieczonych hipotecznie w zakresie dochodzenia tych wierzytelności bez odsetek i oceny takiej praktyki, co jest niewystarczające do wykazania istnienia przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), Sąd Najwyższy orzekł o poniesieniu przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.